

je uplatňování této námitky v řízení před nejvyšším správním soudem dle § 6 zákona o správním soudu vyloučeno a nemohlo proto býti k ní přihlíženo.

Posléz vytýká stížnost, že slyšení důvěrníci nebyli znalí místních poměrů, a výpovědi jejich že nejsou spolehlivé. Pokud by v tom obsažena byla výtka, že žalovaný úřad nesprávně hodnotil výsledky provedených výslechů, je námitka ta bezpředmětna, neboť žalovaný úřad svému výroku položil za základ nikoli údaje slyšených důvěrníků, nýbrž toliko vlastní udání stěžovatelky, která v podání z 28. července 1919 č. 2419 sama prohlásila, že v Polici zaopatření chudého, ku práci nezpůsobilého člověka v letech 1908—1913 bylo by činilo 40—44 h denně; z tohoto udání pak, když obec již, jak uvedeno, nemohla účinně namítati, že tu zákonných podmínek chudinského zaopatření J. Ringla vůbec nebylo — dojista úřad zcela právem dovozoval, že by také chudinské zaopatření Jana Ringla bylo vyžadovalo aspoň tohoto nákladu, jenž — počítaje celou dobu kritickou — je vyšší, nežli činí náhrada přiřčená obci Ledhuji.

Vzhledem k tomu nebylo také důvodů konati další šetření a byla by bezdůvodnou i námitka neúplného zjištění skutkové podstaty, v hoření výtce snad ukrytá.

Bylo tedy stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 383.

Zabírání bytů: * Výjimka v první větě § 8, č. 3 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. uvedená nevztahuje se na místnosti obchodní.

(Nález ze dne 17. dubna 1920 č. 3025.)

Věc: Fa. M. B. Weisskopf v Praze (adv. Dr. O. Guth z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabránění krámu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Společný bytový úřad v Praze rozhodl usnesením ze 7. února 1920 na základě § 8, č. 3 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., že zabírá krám stěžovatelův o jedné místnosti s výkladní skříní v domě čp. 2 v Praze-II., Mikulandská ulice v přízemí, poněvadž jest prokázáno, že krám jest výhradně používáno jako skladiště věcí, které lze uložit jinde.

Nařikávané rozhodnutí opírá se dle svého znění o § 8, č. 3 zák. o zabránění bytů obcemi ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., dle něhož lze zabráti místnosti obchodní, jichž se užívá jen k ukládání věcí, které lze uložit jinde.

Nesporno jest, že zabraná místnost jest krám, tedy obchodní místnost, že jí stěžovatel užívá jen k ukládání věcí, tedy jako skladiště a že má jinde své místnosti obchodní.

Sporno jest jedině, zda stěžovatel může věci ukládané v místnosti zabírané uložit jinde. Stěžovatel tvrdí, že v ní ukládá zboží, pro které nemá místa ve svých ostatních místnostech obchodních a vytýká, že okolnosti tyto nebyly řádně vyšetřeny.

Pro posouzení věci důležitou, jakého druhu věci byly ukládány v době zabránění. Dle šetření vykonaného dne 7. února 1920, téhož dne, kdy nález zabírací byl vydán, byly tam uloženy jen bedny a odstřížky papíru.

Proti správnosti tohoto vyšetření stížnost žádné konkrétně opodstatněné námitky neuplatňuje.

Nesporná okolnost, že stěžovatel má své obchodní místnosti v Platýze a to, jak ze spisů vychází, krám a vedlejší místnost a zjištěná okolnost, že v zabíraném krámě byly jen bedny a odpadky papíru uloženy, mohly bytovému úřadu poskytnouti dostatečného podkladu pro skutkový předpoklad, že stěžovatel může věci toho druhu uložiti jinde, takže nebylo o tom dalšího šetření třeba. Tento skutkový předpoklad nepodléhá však dle § 6, odst. 1 zákona o správním soudě přezkoumání nejvyšším správním soudem po stránce věcné, nýbrž jen po stránce formální dle odst. 2 § 6 zákona o správním soudě. Měl-li snad stěžovatel přechodně někdy před zabráním aneb po zabránění také zboží uloženo v zabraném krámě, jest nerozhodno; směrodatným jest způsob užívání v době bezprostředně před zabráním, nehledě ani k tomu, že ze spisů jde na jevo, že i v době prvního úředního šetření o věci konaného v místnosti oné byly uloženy jen prázdné bedny.

Jest tudíž výtka vadnosti řízení bezpodstatnou.

Nezákonnost rozhodnutí spatřuje stížnost v tom, že v odporu s ustanovením § 8, č. 3 věta druhá cit. zák. zabrána byla živnostenská místnost, která pravidelně jest používána k ukládání věci.

Ani tato výtka není důvodná. Zákon v § 8, č. 3 a § 3, č. 3 uvádí v úvodu vedle místností živnostenských zvláště místnosti obchodní, ale vyjímá pak ze zabránění jen místnosti podniků továrních, živnostenských a zemědělských, jichž se pravidelně k ukládání věci používá, z čehož patrně, že zákon má tu na mysli místnosti živnostenské v užším slova smyslu a že úmyslně pomíjí místnosti obchodní při stanovení výjimky z předcházejícího předpisu o zabránění. Zákonodárce chtěl zřejmě vyloučiti ze zabránění místnosti určitých podniků, které určeny jsou k ukládání věcí a jsou k tomu účelu pravidelně používány, a nevyslovil výjimku tu ohledně místností obchodních proto, že místnosti obchodní slouží pravidelně dle svého určení k vlastnímu provozování obchodu, nikoliv jen k ukládání zboží.

Mylným jest tudíž názor stížnosti, že zabíraný krám jest místností živnostenskou ve smyslu § 8, č. 3 cit. zák. a že jest ze zabránění vyloučen proto, že ho od určité doby používáno jest k ukládání věcí.

Byla proto stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

Č. 384.

Pensijní pojišťování úředníků: Zřízenec, zaměstnaný ve filiálce závodu hlavně jako prodavač, není povinen pojištěním, třeba vedle toho konal také některé práce duševní, které činnost manipulační pouze podporují.